

Lutherrózsza

A Tatai Evangélikus Egyházközség hírlevele, amely az információáramlást és a lelkiiséget kívánja segíteni. Alapítva Urunk 1992. esztendejének adventjében. Kapják a gyülekezet tagjai, Tata vonzáskörzetének evangélikussága és az érdeklődők. Megjelenés: minden hónap első vasárnapján. Kiadó/Szerkesztő: **Franko Mátys** tatai evangélikus lelkész TEL./FAX: **34-588-065** Drótpostacím: **frankom962@gmail.com** Virtuális újságunk elérhetősége: **http://tata.lutheran.hu**

„És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke és az emberekhez jóakarát.”

Lk 2,13-14

Karácsony-várás...

Az élet szép... Nem csak ünnepnapjainkon. Akkor is, ha fájdalom és veszteség maszatolja el benne örömeinket. Az élet azért szép és jó, mert Istené, mert Istentől, az élet Urától jön. Az élet szép, s milyen kár hogy az emberek sokszor ezt csak akkor veszik észre, amikor már a végére értek. Milliók szaladnak el önmaguk élete mellett, s ahelyett, hogy szelíden behajolnának az Isten Élet-akaratába, buta céljaik után futnak vagy egyszerűen – s ez legelszomorítóbb, hiszen mindenki egyedi megismételhetetlen csoda-világ – eszelősen másolják mások életét.

Karácsony van... Ez a család ünnepe is, annak a közösségnek az isteni ünnepe, melyben legintenzívebben lehet megélni, mi is a szeretet valójában. A Szent Család békességes öröme mindenkire megérint ilyenkor, ha csak néhány pillanatra is... ilyenkor kiderül: a legnagyobb örömforrás a közösség, az hogy egymáshoz tartozhatunk. Elsősorban a családban éljük ezt át, de a nagyobb még átlátható közösségben is: a gyülekezetben a roko-

niban vagy éppen a baráti tágabban is rendre megtapasztalhatjuk.

Karácsony van... Mint mindig, most is sok helyütt a meglévő krízisek erősödnek és olykor tompulnak is. Vannak családi és társadalmi krízisek, melyek karácsony után is megmaradnak, hiszen gyakran nem az a siker, hogy megoldódna, hanem hogy kissé elcsitulnak. A hiányt, veszteségeink, kudarcaink terhet azonban tovább kell hordoznunk. A karácsony titkának megértéséhez ezért fontos, hogy megálljunk egy kicsit...

Karácsony vonzása óriási. Minden évben van egy-két telefonhívásom, melyben azt kérdezik tőlem, mikor vannak az ünnepi istentiszteletek, esetleg rákérdeznek arra is, van-e(?) éjjeli mise... Ilyenkor igyekszem röviden tisztázni a fogalmakat, nemegyszer csalódást okozva – „Akkor Önöknél nincs is éjjeli mise?” – „Hát igen, nálunk evangélikusoknál nincs... egyelőre” – szabadkozom. De azért van reálprezencia, azaz Krisztus valóságos jelenléte, az úrvacsorában – ezért

is vannak oltárok templomainkban. Sajnos ezek a beszélgetések nem folytatódhatnak, mert a kezdeti nagy lendülete, elhatározása az Isten felé fordulónak, valahogyan az ünnepek elmúltával alábbhagy... Hiába: a karácsony vonzása óriási, de a világé még nagyobb!

Karácsony van, s mindenki megszeli egy kicsit. Megszólal – hacsak rövid ideig is – a vágy bennünk Isten után. Sójajaink a jobb, a teljesebb, az emberibb élet után nem teljesíthetetlen kívánság, hanem valóság, ha beteljesülését nem emberektől, hanem Istentől várjuk.

Titkokat – s van-e nagyobb az Isten határtalan szereteténél? – meglátni, s felfedni: kíválság. Életünk legnagyobb felülről kapott ajándéka ez! Most éppen az inkarnáció csodájának ünnepes vonzásában vagyunk. Az isteni Szeretet fája alatt megláthatjuk ajándékainkat... és most ne arra gondoljunk, amit nekünk készítettek vagy mi készítettünk, hanem arra, amit Mennyei Atyánk angyalai láthatatlanságban aggattak a karácsonyfa ágai, a csillogó fények közé... Merjük ezeket a lélek-csomagokat kibontani, hiszen ezeket nekünk „küldték” odafentről, hogy teljesebb életünk legyen!

Az élet, az istenadta, múlandóságában is szép. Isten szeretete itt van, s ebben a mostani covid-árnyékos ünnepünkben is megtapasztalható. Élünk hát lelki ajándékainkkal! Legyünk hálások és forgassuk talentumainkat az elmúlt időben, amit mennyei Atyánktól kaptunk, de ne feledjük: ezt a kölcsönbe kapott időt egyszer még számonkéri rajtunk...

Amikor az ünnepek – ami mindig közösségi alkalom is egyben(!) – elveszítik jelentőségüket, akkor nemcsak az egyén magányosodik el, de a társadalom is szép lassan omladozni kezd. Ha az ünnep elveszíti szakralitását, akkor szinte megállíthatatlan az értékek bomlása: Ha nyűg a karácsony, ha bosszantó a névnap vagy születésnap, ha foszlásnak indul a másikat kitüntető szeretet, akkor a közösségi célokba vetett reménység ellaposodik, sőt az emberséget megtartó hit ereje is lassan ködbe vész.

Senki sem szeretne ezen az élet-vízsgán elbukni, a hívó ember éppen ezért küzdelmeiben Szövetségest keres, s így menekül Megváltó Krisztusához, akit ünnepel ma az egész keresztény világ...

Aldott, meghitt karácsonyi ünneplést és a Gondviselő Isten megtartó kegyelmét kívánom az új esztendőben!

frankom

Istentiszteleteket, közösségi alkalmakat – egyházi előljáróink további intézkedéséig – nem tartunk.

Kedves Testvéreim!

Különleges, rendkívüli (a megszokott rendünkön kívüli!) ez a mostani Karácsony... Lelkészektől, egyházi vezetőktől kreatív ötleteket, fokozott improvizációs készséget várnak a „templomos” hívek. Jól improvizálni azonban csak az tud, aki sokat gyakorol, de erre a mostani vírus-helyzetre senki nem tudott előre felkészülni... Az ok egyértelmű: nem 'szokásos' influenzáról van szó.

Annyi bizonyos, hogy most a felebaráti szeretet hatékony megvalósítása az első lépés, hétköznapi életben úgy, mint ünnepnapokon. Ez elsősorban önfegyelmet, odafigyelést követel mindenkitől, hiszen az óvintézkedések következtetés betartásával tudunk magunkra és másokra is vigyázni.

Karácsony másképpen

Mivel gyülekezeteink korfája inkább az idősebbek között „lombosodik” – de hála Istennek szépen terebélyesednek a fiatalabb ágak is(!) – ezért nem kísérlezhettünk „ad hoc” megoldásokkal, amik az istentiszteletek „élőben”, megtartását lehetővé tennék. A Püspöki Tanács körlevele is egyértelmű: Egyházunk Vezetése istentiszteletek tartását a gyülekezeteknek csak „saját(?) felelősségre”, és csak az állami jogszabályban szigorúan előírtak szerint engedélyezik. Ez olyan szervezés-technikai kihívások elé állítja a gyülekezeteket, melyeknek a többség – minden jószándék és segítőkészség ellenére – sem tud megfelelni.

Karácsony egyetemes ünnepe természetesen mindig a helyi szinten válik megélhetővé, aminek gyülekezeti formájáról **MOST** sajnos le kell mondanunk. Az evangélium csodájának (incarnatio Dei – Isten megtestesülése, emberré-létele) közös ünneplései – remélhetőleg csak ebben mostani COVID-beárnyékolta **2020-as karácsony-vízkereszt** ünnepekörben(!) – **ELMARADNAK.**

Sok minden hiányozni fog Karácsonyunkból

Az ÚR Istent kegyelméből most azt kell megélnünk, hogy a hangsúly a családi ünneplésre tevődik át... Mindannyiunknak hiányzik a templomi közösség és arra most ne is gondoljunk, hogy kinek jobban – a híveknek vagy a lelkészeknek? De hiányzik az úrvacsorai közösség és egymás baráti megölelése, köszöntése és a személyes karácsonyi és újévi jókívánságok elmondása is.

Mit tehetünk?

Azt, amit eddig: imádkozunk, gondolunk egymásra; telefonon, emailen, s egyéb digitális platformokon tartjuk egymással a kapcsolatot! A helyi pásztor pedig szerény lehetőségeivel igyekszik a digitális mezőkön teregetni virtuálisan bókászó nyáját... nem egyszerű feladat!

Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy amennyire lehetőségeim engedik – kántori támogatással/háttér munkával –, rendszeresen jelentkeznék kíváncsok írásban, video-üzenetben, video- vagy audió-felvételes prédikációkban.

Ezeket gyülekezetünk honlapján: <https://tata.lutheran.hu/> is folyamatosan elérhetővé teszem, de mivel minden technikai részlet megoldása – az igei üzenet átadása/kifejtése mellett(!) – az én időkeretemet erőteljesen morzsolgatja, ezért itt-ott némi temporális csúszás tapasztalható! (Igyekszem ezeket is korrigálni, a türelmet ezúton is köszönöm!)

Rövid számadás a 2020-as esztendőről

Jól indult az esztendő, az „Úrvacsora éve”! Március elején egyházmegyi segítséggel (mintegy 900.000 Ft!) is „megtámogatva”, végre hozzáláthattunk gyülekezetünk előregedett, több mint 25 éves konvektorainak részbeni lecseréléséhez, s egy modern kondenzációs kazánnal felszerelt központi fűtés kiépítéséhez. Eppen minden elkészült, igen nagy volt az örömünk, amikor is hirtelen ráncszakadt a covid-vírus első hulláma... Ez háromhónapos szünetet jelentett istentiszteleti életünkben!

Ez sajnálatos módon egybeesett március végén elszendvedett infarktusommal, melynek következményeivel azóta is tanulok együttélni...

Közben igyekeztem, hogy hitéletünkhöz szorosan hozzátartozó lelkeséget segítő információáramlás ne laposodjék el, hiszen még a kórházi ágyamon is – javuló fázisomban ugyan, de nem mindenki nagy öröme, jóllehet nekem terápiás hatású volt(!) – a Lutherrózsát-akat írtam/szerkesztettem. Ebben az évben is több mint 70 oldalon, mintegy 200 fotóval jelenhettünk meg, amit – a covid-helyzetet is figyelembe véve – magam felé elfogadható eredményként könyvelek el.

Az, hogy ez elégséges volt-e, a jövő majd eldönti. **Jelenleg egymást követik a közösségi életet korlátozó védelmi intézkedések, ezért emberi számítás szerint nemcsak ez a mostani adventi-karácsonyi ünnepekör, de igen nagy valószínűséggel a vízkereszt-bőjti időszak is egészen másképpen alakul majd számunkra.** Nagy türelmet követel ez mindannyiunktól, melyet igyekszem „online” támogatni – lásd az eddigi „Advent-esti 5percesek”-et!

Végezetül Gyülekezetünk Vezetősége nevében ezúton is köszönöm Testvérek egész évben anyagiakban is rendszeresen megmutatkozó támogató szeretetét Gyülekezetünk felé, melyek lehetővé teszik közösségi életünk „életbentartását” ezekben a nehéz időkben!

Mindenkinek áldott karácsonyi ünneplést kívánok!

Erős vár a mi Istenünk!

Franko

Rövid-hírek

December 21-én az Almási úti temetőben elkísér(t)jük utolsó útjára Huszár Miklós róm. kat. testvérünket, akit 90 éves korában hívott magához az élet és halál ÚRa. Vasdiplomás vegyész mérnök testvérünkben Huszár Miklósné Paulinyi Ágnes evangélikus testvérünk 60évi házasság után férjét gyászolja. Az ÚR Istent tegye áldottá előrement testvérünk emlékét családja – lányai, unokái – körében!

Maradjunk kapcsolatban!

Kedves Testvéreim! Jelenlegi ún. **pandémiás** időszakban a kapcsolat-tartásunk legegyszerűbb és leghatékonyabb formája az **email-en keresztül**. **Ezért szeretném azt a titkosan kezelt email-listámat tovább bővíteni, ami az információ-áramlásunkat nagyban segíti.** Ezért akik nekem elküldik emailcímüket azok a Lutherrózsát és minden Gyülekezetünkre vonatkozó információt gyorsan és időben megkapnak. **Bővítsük közösen a listánkat, s kérdezzünk rá el-elrejtőzködő evangélikus testvéreinkre, hogy ők vajon kapják-e rendszeresen a hírleveleinket?** S ha vannak ismerőseink, barátaink között olyanok, akiket érdekel az „evangélikus élet”, ajánljuk bátran nekik is ezt a kapcsolati lehetőséget!

Az emailcímek bizalmas adatok, aképpen kezelem őket, harmadik félhez nem kerülnek és a listáról leiratkozás természetesen bármikor lehetséges. *Franko*

Joensuu-Pielisensuu-i testvérgyülekezetünk igazgató lelkészénője **Tiina Reinikainen** mellékelte fotóval (gyülekezet karácsonyfájuk) kívánt áldott adventi időszakot és karácsonyi ünneplést gyülekezetünk minden tagjának. *Köszönjük!*

Istentiszteleteket, közösségi alkalmakat – egyházi előjáróink további intézkedéséig – nem tartunk.